

[Mølgaard]

anvendes. Afgifter kan også medinddrages. Men det gælder samtlige reguleringsforanstaltninger, at grundlaget må være i orden, at unødvendige forvridninger, usagligt begrundede reguleringsforanstaltninger, må afvises.

Her støder vi på to sæt problemer med hensyn til dette med at skaffe os saglighed, to problemer, som ikke er underkendt i redegørelsen, men som jeg nok finder at der må sættes en endnu kraftigere streg under. Der er de begrænsede ressourcer til at forske og prøve at udvikle nogenlunde fornuftige krav: laboratoriekapacitet, forskningsfaciliteter og dertil fornødne bevillinger. Bevillinger til forhandlinger med alle implicerede parter er jo ikke noget, man griber ud af luften. Det kniber – heldigvis, turde jeg næsten sige på skatteborgernes vegne, de ønsker ikke trækpröcenterne sat yderligere op, og da slet ikke, hvis det er unødvendigt.

Det gælder med andre ord om at rationalisere, at undgå dobbeltarbejde, at effektivisere, at benytte sig af resultater, der alligevel udvikles i forskningslaboratorier, på læreanstalter og institutter, hvad enten resultaterne er privat eller offentligt udviklede, fremfor selv at ville i de forvaltende organer.

Det gælder også om at udnytte den store verdens og ikke kun det lille Danmarks resultater på dette område. Dette er ingen bekendelse til EF. Det er ingen bekendelse til EF-samarbejdets velsignelser. Det rummer jo netop alle tænkelige ulemper og så at sige ingen fordele ved internationalt eller regionalt samarbejde. Her er modellen den, at man udsteder masser af direktiver på områder, hvor det ikke betyder stort, og nogle få på de vigtige områder, fordi franske, italienske og tyske interesser skal være parallelle, for at det kan blive til noget. Danske interesser tæller så sjældent med – og aldrig imod – at man godt kan springe dem over.

Når jeg tænker på anerkendte forskningsinstitutioners, officielle myndighedsorganers og anerkendte institutioners resultater på det internationale plan og den formidling af deres resultater, som foregår på det internationale plan ad frivillighedens vej imellem de lande og organisationer, som interesserer sig for det, vil jeg gerne pege på, at der er behov for, at vi eventuelt på tværs af EF-samarbejdet udnytter disse resultater i højere grad.

Vi kan gøre det så roligt over for EF, fordi man på masser af områder må erkende at EF alligevel ingen vegne kommer, fordi interesseremodsætningerne er for store. Lad os dog på tværs af dette som en god dansk foranstaltning anvende de resultater, man når til blandt den store verdens ekspertise, som noget, der kan gavne det danske, hvad enten det er det fysiske miljø, eller det er arbejdsmiljøet, eller det er sundheden i Danmark generelt, eller det er beskyttelsen af danske forbrugere.

Vi kan jo selv yde vort bidrag hertil ved dansk indsats og resultatformidling på de områder, hvor vi råder over ekspertise. Vi har dermed alle forudsætninger for at udnytte den internationale arbejdsdelings fordele. Myndighederne bør af simple hensyn til effektivitet i forvaltningen erkende det i større grad end hidtil, tør jeg roligt tilføje.

Vi kommer heller ikke uden om, at vi-alene-vide-problematikken i den danske forvaltning har haft for let spil internt dansk, men næppe egentlig politisk villet, eller villet i det hele taget. Forvaltningen skal bestemt ikke være enebestemmende og ville vel heller aldrig programmatisk opsætte et krav om det. Den grad af demokrati, der ville komme ud af en enebestemmelsesret for forvaltningen, ville blot blive enten tilfældighedens princip eller 51 pct.s demokrati, hvad der også betegnes som flertalsdiktatur. Det danske samfund er jo kompliceret og rummer mange grupper, der alle må have deres plads, inden for rimelighedens grænse vel nok. Den tekniske udvikling er så kompliceret, og udviklingen i forbrugernes ønsker er så spredt, at hensynet til alle grupper må medinddrages i kravformuleringen og i enhver reguleringsforanstaltning i øvrigt. Det er let nok at diktere ud i luften, men der må være en saglig baggrund for diktaterne.

Denne saglige baggrund kan vi i højere grad få ved at udnytte den internationale arbejdsdelings princip, uden i nogen grad at binde os til, at vi først formulerer krav i det øjeblik, da man på det samme område i Italien finder det sikkert og af hensyn til folkesundheden nødvendigt at formulere et tilsvarende krav. Tænk, om vi skulle afvente, at man på Sicilien har behov for tagkonstruktioner af sådanne dimensioner, at de kan modstå et snetryk som det, vi kan komme ud for i Danmark!